

OM TWAALF UUR BEREIKTEN WE LOEGA. We reden het stationsplein op. De meisjesgids liet haar hoogdravende toon overgaan in een iets aardse:

– Aan de linkerkant bevinden zich de voorzieningen.

Mijn buurman veerde geïnteresseerd op:

– In de zin van toiletten?

Hij had me de hele weg niet met rust gelaten: ‘Een bleekmiddel met zes letters?.. Een met uitsterven bedreigde evenhoevige?.. Een Oostenrijkse bergskiër?..’

De toeristen stapten uit op het zonovergoten plein. De chauffeur sloot de deur met een klap en hurkte voor de radiateur.

Station... Een vies geel optreksel met pilaren, een klok, en in het zonlicht flets blikkerende neonletters.

Ik stak de hal door met de krantenkiosk en de massieve cementen urnen. Intuïtief ontdekte ik de restauratie.

– Via de ober, – zei de buffetiste lusteloos.

Op haar ingezakte boezem slingerde een kurketrekker.

Ik koos een plek uit bij de deur. Na een minuut verscheen een ober met kolossale vilten bakkebaarden.

– U wenst?

– Ik wens, – zeg ik, – dat iedereen aardig, bescheiden en vriendelijk is.

De ober, de variatie des levens meer dan beu, zweeg.

– Ik wens honderd gram wodka, bier en twee sandwiches.

– Met wat?

– Met worst, neem ik aan...

Ik pakte mijn sigaretten en stak er een op. Mijn handen trilden gruwelijk. ‘Als ik het glas maar niet laat vallen...’ Toen

kwamen er ook nog twee intellectuele oude dametjes naast me zitten. Mogelijk uit onze bus.

De ober bracht een karafje, een fles en twee bonbons.

– De sandwiches zijn op, – zei hij met gespeelde tragiek.

Ik betaalde. Pakte het glas en zette het meteen weer neer.

Mijn handen schudden als van een epilepticus. De dametjes bekeken me met afgrijzen. Ik probeerde te glimlachen.

– Aanschouw mij met liefde!

De dametjes rilden en gingen ergens anders zitten. Ik ving onduidelijke kritische tussenwerpsels op.

Laat ze pest krijgen, denk ik. Ik pakte het glas met twee handen beet en dronk het leeg. Daarna ontrolde ik ritselend de bonbon.

Ik voelde me al iets beter. Er trad een verraderlijke geestelijke ervaring in. Het flesje bier stopte ik in mijn zak. Toen ik opstond, viel de stoel bijna om. De duraluminium stoel om precies te zijn. De dametjes bleven me angstig bekijken.

Ik liep het plein op. De omheining van het plantsoen hing dicht met kromgetrokken triplex borden. Grafieken beloofden in de nabije toekomst hopen vlees, wol, eieren en andere intimiteiten.

De mannen rookten naast de bus. De vrouwen namen luidruchtig weer plaats. De meisjesgids at een ijsje in de schaduw. Ik stapte op haar af.

– Laten we kennismaken.

– Aurora, – zei ze en stak een kleverige hand uit.

– En ik, – zeg ik, – ben tankschip Derbent.

Het meisje was niet beledigd.

– Iedereen maakt grapjes over mijn naam. Ik ben eraan gewend... Is er iets? U bent zo rood!

– Geloof me, alleen van buiten. Van binnen ben ik constitutioneel democraat.

– Nee echt, bent u onwel?

– Ik drink veel... Wilt u bier?

– Waarom drinkt u? – vroeg ze.